

Mál nr. 415/2016**M og
og váttryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X
og Y vegna tjóns af völdum óþekktrar bifreiðar.****Sönnun orsaka líkamstjóns 15. október 2011 við ána Kolgrímu í Suðursveit.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 13.12.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf Y, dags. 19.12.2016, ásamt gögnum.

Bréf V, dags. 5.1.2017.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M kveðst hafa hlotið líkamstjón þegar bifreiðinni X hafi verið ekið utan í hann. Í lögregluskýrslu kemur fram að tilkynning hafi borist um að ekið hafi verið á vegfaranda að kvöldi 15. október 2011 við ána Kolgrímu. Á leið lögreglu á vettvang náði hún tali af M sem lýsti atvikinu strax þannig að bifreið hafi verið ekið utan í hann þar sem hann var að ganga með kyrrstæðri bifreið sinni í þeim tilgangi að herða á felgu hjólbarða hennar. M lýsir bifreiðinni sem hann kvaðst hafa ekið á sig þannig að hún hafi verið rauð á litinn og líklega af gerðinni Toyota. Bifreiðin hafi hins vegar ekki verið stöðvuð heldur ekið áfram. Lýst var eftir umræddri bifreið eftir lauslega könnun lögreglu og þann 17. október bárust lögreglu upplýsingar um bifreiðina X og eiganda hennar. Kom þá í ljós að bifreiðinni X var ekið sama kvöld (milli kl. 22 og 22.30) um þann stað sem M kveðst hafa stöðvað bifreið sína á og rekur minni til þess að bifreið hafi verið lagt í kanti vegarins við ána Kolgrímu og ljós bifreiðarinnar hafi blindað ökumann bifreiðarinnar X þegar ekið var framhjá. Farþegi í bifreiðinni X kvaðst strax hafa haft orð á því að þegar þau hafi ekið framhjá kyrrstæðu bifreiðinni hafi verið eins og þau hafi ekið á eitthvað en ökumaður bifreiðarinnar kvaðst ekki hafa orðið var við það. Ökumaður bifreiðarinnar X kveðst hafa ekið framhjá kyrrstæðri bifreið á beinum kafla austan árinna. Þegar lögregla fór sérstaklega yfir staðsetningu bifreiðar M með honum á vettvangi taldi M að hann hafi verið staddur vestan árinna þegar ekið var utan í hann, skammt frá afleggjara að Skálafelli. Myndir úr lögregluskýrslu staðfesta að bifreið M hafi verið kyrrstæð í vegkanti á þeim stað kvöldið sem tilkynning um líkamstjón M barst. Í sérstakri framburðarskýrslu af farþega í bifreið X á sama tíma kemur fram að hún telji að bifreiðinni hafi ekki verið ekið á neinn, þá hefði hún verið stöðvuð, en ökumaður hafi sagst hafa ekið út í lausamöl á vegöxl. Með bréfi dags. 3. janúar 2012 var ökumanni bifreiðarinnar X tilkynnt að rannsókn í lögreglumáli sem tengdist mögulegri ákeyrslu 15. október 2011 hafi verið hætt á þeim grundvelli að ósannað sé að hann hafi gerst sekur um refsiverða háttsemi.

M telur að gögn málsins sanni að bifreiðinni X hafi verið ekið utan í hann í greint sinn. M hafi verið klæddur í dökk föt á vettvangi og far hafi verið á jakka hans á svipuðum stað og ætla má að hæð baksýnispegill sé á bifreiðinni X. Atvikið hafi átt sér stað á sama tíma og bifreiðinni X hafi verið ekið á veginum, M hafi strax tilgreint þá bifreið sem ekið hafi verið á hann með lit og tegund sem komi saman við bifreiðina X, farþegi í bifreiðinni hafi strax lýst því að hún hafi orðið vör við að bifreiðinni hafi mögulega verið ekið á eða utan í eitthvað á sömu slóðum og staðfesti vitni sem umræddur farþegi hitti stuttu seinna að hún hafi nefnt umrætt atvik og hann hafi farið á vettvang og þar séð yfirgefna bifreið M út í vegkanti. Einnig bendir M á að umferð hafi verið mjög lítil á vettvangi í greint sinn og það auki líkur á að um hafi verið að ræða bifreiðina X. M bendir á að samræmi sé í framburði hans um atvik málsins og áverki hafi strax komið fram og M hafi leitað strax til læknis. Verði því að túlka gögn málsins þannig að enginn vafi sé uppi um að líkamstjón M sé hægt að rekja til notkunar bifreiðarinnar X í greint sinn. Ef ekki sé talið sannað að um hafi verið að ræða bifreiðina X þá sé alla vega sannað að um hafi verið að ræða óþekkta bifreið og hafi þá stofnast til greiðsluskyldu Y á grundvelli VI. kafla reglugerðar um lögmæltar ökutækjatrýggingar nr. 424/2008, sbr. 3. mgr. 18. gr. og 2. mgr. 20. gr. reglugerðarinnar.

V telur ósannað að líkamstjón M sé hægt að ræða til notkunar bifreiðarinnar X. V vísar til þess að hvorki ökumaður bifreiðarinnar X eða farþegi beri þannig að bifreiðinni hafi verið ekið utan í M auk þess sem ekki sé samræmi í framburði M og framburðum ökumanns og farþega bifreiðarinnar X um staðsetningu bifreiðarinnar á vegi eða hvernig hún sneri. Því til viðbótar hafi far á fatnaði M getað verið eftir hvað sem er og ekki hafi verið merki um það á bifreiðinni X að henni hafi verið ekið utan í M. Einnig vísar V til þess að rannsókn lögreglunnar hafi verið hætt vegna sönnunarskorts.

Y telur sýnt að líkamstjón M sé hægt að rekja til notkunar bifreiðarinnar X en ekki til óþekktrar bifreiðar. Ekki sé hægt að byggja niðurstöðu um sönnun í málinu eingöngu á meðferð mögulegs sakamáls gegn M. Y vísar til álits lögmanns vegna sambærilegs máls dags. 17. febrúar 2003.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um sönnun. Það er að segja hvort sannað sé að bifreið hafi verið ekið utan í M milli kl. 22 og 22.30 að kvöldi 15. október 2011, þannig að hann hafi hlotið líkamstjón, og hvort þar hafi verið um að ræða bifreiðina X eða óþekkt bifreið.

Af lögregluskýrslum er ljóst að M tilkynnti strax til lögreglu um atvikið og verður ekki annað séð en að líkamstjón hans, en hann leitað einnig strax til læknis, sé þess eðlis að það hafi getað komið til vegna þeirra atvika sem hann lýsir um að bifreið hafi verið ekið utan í hann. Verður því talið sannað að líkamstjón M hafi komið þannig til.

Þegar litið er til upplýsinga þeirra sem liggja fyrir í staðfestum lögregluskýrslum um ferðir bifreiðarinnar X er ljóst að henni var ekið um þann vegarkafli sem M stöðvaði bifreið sína á sama tíma og M kveðst hafa orðið fyrir tjóni. Bæði ökumaður og farþegi þeirrar bifreiðar bera um að þau hafi ekið framhjá kyrrstæðri bifreið í vegkanti, auk þess sem farþegi ber ítrekað um það í lögregluskýrslum að mögulega hafi bifreiðinni X verið ekið á eitthvað þegar henni var ekið framhjá kyrrstæðu bifreiðinni. Þó ökumaður og farþegi álykti að ekki hafi verið ekið á manneskju í greint sinn og þau haldi því fram að þau hafi ekið framhjá kyrrstæðri bifreið á aðeins öðrum stað en bifreið M stóð þá verður að líta heildstætt á gögn málsins. Verður að telja með hliðsjón af þeim að það séu yfirgnæfandi líkur á því að bifreiðinni X hafi verið ekið framhjá þeim stað sem M kvaðst hafa stöðvað bifreið sína og yfirgnæfandi líkur á því, m.v. tímasetningar, að bifreiðinni X hafi verið ekið framhjá M þegar hann stóð við bifreið sína. Þó ökumaður bifreiðar X eða farþegi staðfesti ekki með nákvæmum hætti um að ekið hafi verið á M þá verður ekki talið útilokað að hluti af bifreiðinni X hafi lent utan í líkama M með þeim afleiðingum að hann hlaut líkamstjón. Sönnunarkröfur í sakamálum og einkamálum eru ekki þær sömu skv. almennum sönnunarreglum íslensks réttar og verður niðurstaðan því ekki byggð á því að rannsókn lögreglu hafi verið hætt vegna skorts á sönnun. Verður því talið sannað að líkamstjón M sé hægt að rekja til notkunar bifreiðarinnar X og greiðsluskylda hafi því stofnast úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar hjá V, sem sagt þekktrar bifreiðar. Þegar af þeirri ástæðu hefur ekki stofnast greiðsluskylda hjá Y vegna óþekkts ökutæki skv. reglugerð nr. 424/2008.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V, en á ekki rétt til bóta hjá Y.

Reykjavík, 7. febrúar 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.